

הם ניסו למוטט את אשיות המוסר בחיים הציבוריים בארץ - ומשלא הצליחו - החליטו למוטט את מערכות המשפט הישראלי

מרד התלוננים

לי. האשימו אותי כפירוסם כתבה העלולה להשפיע על שופט.

מי יעמיד למשפט את חיים משה שפירא, על כי הוא מפרסם הצהרות שאינן משפיעות על שופטים — אלא מבזות אותם ויושקות את בית המשפט העליון לעפר ורופא?

היועץ המשפטי בדואי לא יתבע את השר שפירא הנה לדין, ולא את השר שפירא שני. אבל קיים גם בית המשפט של העם. ובפני בית המשפט הזה עומדים שרי המערך והמפד"ל מואשמים במעשה הנורא של פגיעה בעקרונות המקודשים ביותר של מדינת חוק ומשפט.

ולא רק בשביל ההסכם הציני שלהם ב-

צמרת המפד"ל. שם לא מתרגשים מהמילה "שוהדי". שם נתנו לו להתחפר, להשתלט על המנגנון. ראש המפלגה, חיים משה שפירא, פרש עליו את כנפיו וימנה אותו ליו"ר. כאשר התקרבה מערכת הבחירות לכנסת השביעית, מונה רפאל ראש מטה הבחירות של המפד"ל. עתה הוא דורש את הפרס. עתה הוא רוצה להיות שר בממשלת ישראל.

וראשי המערך מוכנים לעשות אותו שר. פינסק ספיר וגולדה מאיר עשו איתו את עיסקת התלוננה. חד וחלק, במהירות ה' בוק. אין צורך להרבות בדיבורים בין אנשי שים כאלה, הם מבינים אחד את השני. ובשביל גולדה מאיר ופינסק ספיר, אין שותף אידיאלי מיצחק רפאל.

משירות צבאי, תוקפים את דירתו של רון פא. ועושים שפטים באמו הקנה מפני ש בבית החולים שלו ביצעו ניתוחים. מס' מאת

שלום כהן

תפק האורח בקביעתו של שר הביטחון י שיהרור אותם בחורים חשוב כדי לשמור על ציונה הרוחני של המדינה. איזה צב יון רוחני הוא זה המחנך להשתמטות? מדוע אין איש שואל את שר הביטחון: האם איך קונה לעצמן במחיר זה את תמיכתם של הקנאים הדתיים, במיקרה שתזדקק לקר לותיהם במלחמות הפנימיות של המערך?

אם אין גבול לציניות? די — מתה הבושה? אין יותר מקום למוסר בחיים הציבוריים? ונוחיות קואליציונית מותרת כל שרץ?

הנה, ערב הבחירות, עשה המערך הצגה גדולה: הוא המליץ על קיום שידורי טל-זיונה שבעה ימים בשבוע. המפד"ל התנגד, ובישיבת הממשלה הצביעו שריה נגד. זה היה טוב לשני הצדדים. כמו כל ערב בחירות, המערך מופיע פיתאום כלותם למען זכויות האורח החופשי נגד אברכי הכפיה הדתית — והמפד"ל מופיעה כלר חמת האמיצה והיעילה ביותר בעד הכפיה. אפילו הכנסת דנה בעניין. ברוב-קולות עצום הסירה את הצעת אי-האישון שהגישו הקנאים. המערך לחם כנמר בשביל זכותו של האורח לראות טלזיונה ביום שישי ב-ערב. הריבורים על פילוג העם והליל קרו-שי האומה לא עשו רושם — כי היו פרא-זות ריקות מתוכן.

כלומר: על דעת הממשלה ועל דעת ה-כנסת — ובדואי על דעם רובו המכריע של העם — הוחלט שיתקיימו שידורים בשבת. הדתיים עצמם השלימו עם ההחל-טה. סוף-סוף — שידורי רדיו מתקיימים בשבת, וזה לא פגע באחדות העם ולא חילל את קדושי האומה.

ופיתאום — הבגידה. המכירה הצינית של האורח. עוד לפני שהספיק השופט העליון לחתום על חוצאות הבחירות — ירקו גול-דה מאיר ופינסק ספיר בפניו של הבוחר. הם לא הפרו הבטחת-בחירות. הם ביטלו ההלטה ושמית של הממשלה והכנסת!

קואליציה חשובה יותר משידורי טל-זיונה? הכריזו הארכיבישופים פינסק ספיר, שאינו אלא עושה-דברה של הארכי-עסקנית גולדה מאיר.

אבל לא השידורים חשובים. חשוב כאן המוסר; חשובה זכותו של האורח. שלא ידמו אותו ולא יקרעו לגזרים את ההבט-חות שניתנו לו בחגיגות ממלכתיות.

★ ★ ★

הכפיה הדתית לא נוצרה ביום אחד. היא צמחה עם הזמן; מקואליציה לקואליציה גברה אחיותה.

כבר התרגלנו עד כדי כך לתופעות-הקבע שלה, שנדמה לנו כי הן חלק מובן-מאליו של החיים.

אם משגיח בעל זקן ארוך וחלוק פלונטל מסתובב בין הסיויים במסעדה פלונטית, או יושב בפיתחו של בית-חרושת לזקניו, ומקבל משכורת המתחמסת אוטו-מטית למחר המיוצר שאנו קונים — זה נראה טיבעי כיום. ולא חשוב שכבר גילו נקיט כשר עשוי מבשר המזורים; ושחקיה של דתיים מדקקים יותר מאשר סותרי הדת המפד"ליים גילתה כי למרות שמלון מטויים משלם שכר לשני משגיחים — מכניס הטבח חלב למרק הבשרי, כני-שי יהיה טעים יותר.

אם ערבי-שבת סגורים חדרית-התר-בות בכל בסיסי צה"ל, מכוח שכר מצויה סמלית — אין לחילים ברירה אלא לחרוק שן ולהשתעמם. ואם אתו סמל דת שרף סיר לז מוון חם, אשר החיילים הרותחוהו בשדה בשבת — גם אז אין לחיילים לאן לננות. מול גדול אם לא הגיש הסמל הדתי תלונה נגד החייל המיסכן.

אם גברים מגודלים וחטונים מסתי-בבים בחבחי הארץ, מתפרנסים שלום בטי-עה שבני-גילם מסכנים את חייהם על הג-בולות — וכל זה הודות לתעודת-כוב המעידה שהם עדיין לומדים בישיבה — גם לזה כבר התרגלנו. עובדה שאיש מאלפי המשמטים האלה לא הושלך לבית-הכלא.

ואם צעירים קנאים שאמנם לומדים בישיבות, ועל כן משוחררים אוטומטית

בהפגנת-משמרות שקטה. שלט זה אומר: "יותר טוב לשחק קלפים" שלטים אחרים: "אנו רוצים טלזיונה בשבת"; נגמרו הבחירות — חחוק החזירות" — גם בפוליטיקה חייב להיות מוסר". המערך קונה את הדתיים — והציבור משלם את המחיר! ועוד, ועוד.

שאלת מיהו יהודי, אלא גם בשביל התנה-גותם בפרשת התלוננה.

★ ★ ★

רדני המערך והמפד"ל היו בטוחים שהקנוניה שלהם תעבור בלי בעיות. שמליאת רשות השידור תאשר את העיסקה, ושהאזרחים ינגבו את הרוק מעל פניהם וילכו בשקט הביתה.

דבר כתב, בבוקר שלפני ישיבת המליאה: "המליאה תאשר היום את הצעת הממשלה! וכשהמליאה לא אישרה, וכשהאזרחים לא שתקו על הרייקה, וכששני אזרחים פנו לבית המשפט — אז הסתבר כי הולילול ב-משפט ובדמוקרטיה הוא חלק יסודי מ-תפיסת-החיים של אזוני המערך והמפד"ל.

כאשר נעתר השופט העליון צבי ברנזון לבקשתם של עדי קפלן ויהודה רסלר, ור-ציה על רשות השידור לקיים את השידור בערב-שבת, הסירו-ראשי המערך והמפד"ל כל רסן מעליהם. "עליו להתפרו" ועק

נגד המזימה לבטל את שידורי הטלזיונה נערכה בירושלים, בשעה שהתכנסה מליאת המועצה הציבורית של רשות השידור. חברי תנועת העולם הזה — כוח חדש התייצבו עם שלטים

מוכתם? קשור בפרשיות מופקקות? אך רב! עוד יותר קל לגמור איתו! אבל יהודים, גולדה! איך תסירי את הבוץ מידיך?

★ ★ ★

מערך לא מכר רק את התלוננה. הוא מכר את כבוד המוסר העליון של הצדק בישראל. הוא מכר את מעמדו של בית המשפט העליון, גולדה וספיר, בבירכת שר המשפטים, נתנו עוד הבטחה לדתיים: אם יפסוק בית המשפט העליון נגד הדתיים בשאלת מיהו יהודי, במשפטו של רבי-סרן בני שליש — ידאגו עסקני המערך לשנות את החוק.

וזאת, בשעה שבית המשפט יושבעל ה-מזוכה. בשעה שמככים לפסיקת השופטים העליונים.

כאשר פירסם העולם הזה כתבה על פושע שהודה במעשהו — הגישו נגדו משפט פלי-

ההפגנה הראשונה

בשיחות שבהן מהיקים את ה-משרדים הממשלתיים לעסקני הגועליציה הזאת, מדברים בפרושו על מיניו של יצחק רפאל כשר — מי מזדעק? מי נחרד? מי זוכר את פרשת תל-גיבורים?

★ ★ ★

יצחק רפאל הוא אוריכל העיסקה ה-מזוהמת של מכירת שידורי הטלזיונה תמורת קולות המפד"ל בקואליציה העירו-נית בתל-אביב, ובקואליציה הממשלתית. ארבע שנים עבד בשקט. הוא ניסה להש-כיה את עברו בציבור הרחב. הוא ידע ש-חלקו בפרשת הושווה של בית החולים תל-גיבורים, כאשר הוא כיהן כסגן שר-הברי-אות, נשאר עדיין סתום. ההאשמות החמ-רות שהועלו נגדו על-ידי השופט יהודה גולן נשאר ללא מענה. כיו שותפו יהודה שפיגל סירב להעיד נגדו.

אבל אם עובדה זו הכתימה אותו בעיני אזרחים רגילים — היא לא הפריעה לו ב-